

**Χθες στους δρόμους, αύριο
στις επιχειρήσεις και τα
εργοστάσια!**

Δημοσιεύουμε ένα εκτεταμένο απόσπασμα από κείμενο της γερμανικής οργάνωσης «Τάξη εναντίον Τάξης», για τη μεγάλη αντιρατσιστική-αντιφασιστική διαδήλωση , το Σάββατο στις 13 Οκτώβρη:

**250.000 διαδηλωτές με το κίνημα
#Unteilbar («Αδιαχώριστοι»). Χθες
στις δρόμους, αύριο στις
επιχειρήσεις και τα εργοστάσια!**

Στις 13/10, σχεδόν 250.000 άνθρωποι στο Βερολίνο βγήκαν στους δρόμους ενάντια στην άνοδο της ακροδεξιάς. Το παρόν έδωσαν συνδικάτα κι εργαζόμενοι από αρκετούς κλάδους- στέλνοντας μήνυμα για τις επόμενες μάχες. Κανείς δεν περίμενε τόσους πολλούς ανθρώπους, μετά τις 50.000 κόσμου στη διαδήλωση στο Μόναχο και τις 35.000 στη διαδήλωση «Ερχόμαστε Ενωμένοι» στο Αμβούργο.

Το εντυπωσιακό πλήθος, που ανταποκρίθηκε στο κάλεσμα των πολιτικών και κοινωνικών οργανώσεων, έστειλε ένα τεράστιο μήνυμα αλληλεγγύης και πάλης ενάντια στην ακροδεξιά, σε μια διαδήλωση που ξεπέρασε τα 6 χιλιόμετρα. Έτσι, επρόκειτο για τη μεγαλύτερη κοινωνική κινητοποίηση σε πολλά χρόνια. Εντυπωσιακή ήταν η κινητοποίηση όχι μόνο λόγω της πληθώρας ανθρώπων κι οργανώσεων διαφορετικών προελεύσεων και κατηγοριών, αλλά και

επειδή είχαν έντονο το στοιχείο σύνδεσης της πάλης κατά του ρατσισμού και της ανόδου του AFD με τα κοινωνικά αιτήματα. Πέρα από τα συνθήματα κατά του ρατσισμού και του σεξισμού, ήταν πολλά τα συνθήματα κατά του στεγαστικού προβλήματος, των ιδιωτικοποιήσεων, των αναθέσεων σε εργολάβους κι άλλων κοινωνικών θεμάτων. Έτσι, η διαδήλωση αποτέλεσε μια μαζική εναντίωση του κόσμου όχι μόνο κατά της ακροδεξιάς, αλλά κατά της συνολικής μετατόπισης του πολιτικού σκηνικού προς τα δεξιά.

Παρόλο που σχεδόν όλα τα κοινοβουλευτικά κόμματα καλούσαν στη διαδήλωση, και ακόμη και μέλη της κυβέρνησης, όπως ο υπουργός Εξωτερικών Χάικο Μάας (SPD) ήθελαν «χρωματίσουν» τη συγκέντρωση, τα ίδια τα κόμματα υποεκπροσωπήθηκαν στη διαδήλωση. Άλλωστε η ίδια η θεματολογία της διαδήλωσης που εστίαζε στα κοινωνικά θέματα έδειχνε ότι οι άνθρωποι κατηγορούν όχι μόνο το AfD, αλλά και την κυβέρνηση για τη μετατόπιση προς τα δεξιά.

Το στοίχημα τώρα είναι να μεταμορφωθεί αυτή η κινητοποίηση σε μια οργανωμένη κοινωνική δύναμη που μπορεί να αντιμετωπίσει στην πράξη τόσο την AfD όσο και την κυβέρνηση. Ένα πρώτο ξεκίνημα έγινε από την ισχυρή παρουσία μαχητικών εργατικών δυνάμεων που δημιούργησαν ένα ενιαίο συνδικαλιστικό μπλοκ.

Συνδικαλιστές και συνδικαλίστριες: το εργατικό δυναμικό είναι αδιαχώριστο!

Είναι αυτονόητη η σημασία της αδιαίρετης ενότητας για το εργατικό κίνημα, τις απεργίες και την αλληλεγγύη. Οι εργοδότες και οι κυβερνήσεις διαιρούν την εργατική τάξη με αναθέσεις σε εργολάβους, με την ελαστική, μαύρη και προσωρινή εργασία. Όλο και περισσότεροι άνθρωποι εργάζονται σε ιδιαίτερα επισφαλείς συνθήκες εργασίας. Κι όμως, απεργίες και διαδηλώσεις ξεσπάνε ξανά και ξανά.

Η εργατική τάξη δεν διασπάται μόνο μέσω της διαίρεσης σε

εργάτες πλήρους απασχόλησης / μερικής απασχόλησης-εργολαβικούς ή εργαζόμενους με διαφορετικές συλλογικές συμβάσεις. Η διάσπαση ενισχύεται μέσω του κρατικού ρατσισμού και της καταστολής. Μέσω των απελάσεων, τα κυβερνώντα κόμματα διώχνουν τους συναδέλφους μας, με τους οποίους μερικές φορές συνεργαζόμαστε για αρκετά χρόνια. Τόσοι πολλοί συνάδελφοι αναρωτιούνται γιατί άνθρωποι που ζουν και εργάζονται εδώ δεν έχουν τα ίδια δικαιώματα με όλους τους άλλους. Ποια σημασία έχει η διαφορά στο χρώμα του δέρματος, τη μητρική γλώσσα ή την προέλευση των εργαζομένων; Εκφράστηκε η μαχητική συνδικαλιστική αλληλεγγύη εναντίον αυτής της κυβερνητικής πολιτικής.

Μια άλλη διαίρεση της εργατικής τάξης είναι αυτή που προκύπτει λόγω του μισθολογικού χάσματος μεταξύ γυναικών και ανδρών. Στη Γερμανία οι γυναίκες κερδίζουν περίπου 21% λιγότερα από τους άνδρες συναδέλφους τους. Αυτό ισχύει ιδιαίτερα στους τομείς όπου οι εργαζόμενες είναι κυρίως γυναίκες, όπως στην νοσηλευτική. Συχνά αυτή η διαφορά στους μισθούς είναι αποτέλεσμα των εργασιών στις οποίες υποχρεώνονται οι γυναίκες, φύλαξης παιδιών, φροντίδας ηλικιωμένων και άλλες δουλειές μερικής απασχόλησης, που έχουν χαμηλότερη ωριαία αμοιβή από μια πλήρους απασχόλησης εργασία.

Τελικά, η πάλη ενάντια σε αυτούς τους διαχωρισμούς είναι αγώνας ζωής και θανάτου για τους εργαζόμενους, επειδή μια διαιρεμένη εργατική τάξη δεν έχει καμία δυνατότητα να διεκδικήσει τα συμφέροντά του απέναντι στα αφεντικά. Και το ίδιο ισχύει για ολόκληρη την εργατική τάξη στη Γερμανία. Μόνο εάν υπερασπιστούμε τον εαυτό μας από κάθε διάσπαση στις τάξεις μας, είτε ρατσιστική είτε σεξιστική είτε συμβατική, θα μπορέσουμε να υπερασπιστούμε τα δικά μας συμφέροντα.

Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο η συμμετοχή των συνδικάτων και των εργαζομένων σε αυτήν την διαδήλωση ήταν πολύ σημαντική. Ο αγώνας ενάντια στην επισφάλεια και την πολιτική του “μαύρου μηδενός” (ΑΛ την πολιτική μηδενικών ελλειμμάτων) πρέπει να συνδυαστεί με την πάλη ενάντια στη δεξιά μετατόπιση

του πολιτικού σκηνικού και να οδηγήσει στην αδιαίρετη ενότητα των εκμεταλλευόμενων και καταπιεσμένων.

(.....)

Πώς προχωράμε;

Για να μην μείνει μόνο μια μεγάλη διαδήλωση, θα πρέπει να μεταφέρουμε τις εμπειρίες και τις συζητήσεις μας στους εργασιακούς χώρους. Μόνο αν καταφέρουμε να κερδίσουμε τη μάχη ενάντια στην επισφάλεια, τις εργολαβίες και τις απολύσεις, όπως και τις προσπάθειες να μας διαιρέσουν κυβέρνηση, AFD και σία, μπορούμε να σταματήσουμε τη στροφή προς τα δεξιά. Η μαζικότητα της διαδήλωσης δείχνει ότι υπάρχει η βούληση και το δυναμικό για να τα καταφέρουμε. Η εργατική τάξη με την πολυεθνική σύνθεσή της δεν πρέπει να εκφοβιστεί ή να παρασυρθεί από τον δεξιό λαϊκισμό. Αντιθέτως, τα συνδικάτα έχουν τη δύναμη να αντιταχθούν στην άνοδο των ακροδεξιών δυνάμεων καθώς και στη συνενοχή της κυβέρνησης. Στις 13/10, εκατοντάδες χιλιάδες εργαζόμενοι ενώθηκαν και διαδήλωσαν με αντιρατσιστικά και κοινωνικά αιτήματα. Το στοίχημα είναι να οικοδομήσουν μια ισχυρή πρώτη ύλη για να προσεγγίσουν τα εκατομμύρια των εργαζομένων που βρίσκονται οργανωμένοι σήμερα στα συνδικάτα.

Στην πάλη ενάντια στην δεξιά στροφή η διαδήλωση είναι μόνο το πρώτο βήμα. Είναι απαραίτητο να αναγκάσουμε τα ρεφορμιστικά κόμματα και τα συνδικάτα μέσω οργάνωσης των αγωνιστών της βάσης να αγκαλιάσουν τις διεκδικήσεις των εργαζομένων καθώς και τα αιτήματα όλων των καταπιεσμένων. Γι 'αυτό, πρέπει να σπάσει η εργασιακή ειρήνη, από την οποία μόνο τα αφεντικά, η κυβέρνηση και η ακροδεξιά κερδίζουν. Αντίθετα, χρειαζόμαστε απεργίες και κινητοποιήσεις για να υπερασπιστούμε τους μετανάστες, τις γυναίκες και τη νεολαία, οι οποίοι πλήττονται περισσότερο από τη στροφή προς τα δεξιά.

Πηγή: www.klassegegenklasse.org